

IN *1070. L. 13*
5
OBITVM
IO. BARCLAI
ELEGIA.

Th. R. K.

LONDINI

IN
ORBITVM
IO. BARCLAY
ELEGIA

Londini

IO. BARCLAIJ

ELEGIA.

Qui petis Italiam, famosa & mœnia Romæ,
 Ut redeas priscis auctior atq; nouis,
 Post quam relliquias acti transegeris æui,
 Et satis exesas ore voraris opes,
 Mille inter lapides Barclaij quære sepulcrum,
 Quod facile ex istis est reperire notis.
 Iuxta Nasonis tritos ætate penates
 Extat in accliu marmor inane solo,
 Stat super, astra tuens blandum ridentis imago,
 Cui velut igne poli lumen vtrumq; micat,
 Cui facunda manus, vultus sine voce disertus,
 Et nitidum muto spirat ab ore decus:
 Picti hic spectantur Satyri, gentesq; notate,
 Ollaq; succincti versa reuersa popæ,
 Multis cara procis Siculo prognata Tyranno,
 Et parui monitrix aspera Musa gregis.
 Illic fige pedem, violas & lilia circum
 Funde, & odorati cymbia plena meri,
 Et madidis oculis animo commissæ fideli
 Tristia lugubri carmina voce refer.
 Carpe leues somnos, subito dammate sopori,
 Quo mihi nemo hominum dulcior ante fuit:
 Illucebat adhuc, nec venerat Hesperus annis,
 Cum tibi sunt medio lumina clausa die.
 Hei mihi! tam viridis quo fulmine corrui arbor?
 Tam citò quò fragrans fidere tacta rosa est?

Quo fixit fera mors tam vincta viscera telo?
Non acies certè talis in esse fuit.
Forte nouercali geminatum vulnus ab ira,
Toxicaq; ignotis insinuata modis:
Aduena boletum non sponte Britannicus edit,
Mixtaq; demenso sunt aconita suo.
Heu nimium vero fueram tibi carmine Vates,
Cum ferres patrios ad juga sancta Lares.
Clamabam (memini) raucus trans equor, & Alpes,
(Et sonus in folijs permanet vsq; meis.)
Heu fuge constructas humanis cedibus arces,
Nec vetule sugas vbera cruda Lupæ.
Sic tibi Pontifices noti? sic sarta recenter
Gratia, & offensa iura fidesq; Rotæ?
Impune attigeris sacri prætexta tiaræ?
Scripseris & summum Regibus esse decus?
Luseris in caput Aeneadam, Tarpeiaq; saxa,
Nec caput in lepidum saxa retorta cadant?
Est grauis à tristi deducta facelia vero,
Nec bene fert acidus agnita culpa sales.
Pridem dedidicit veniam donare fatenti,
Quamquam iura Dei vendere Roma solet.
Ne nimium credas placata à litibus Aula,
Nota omni populo te documenta monent.
Sic ego: tu lasso confidere promptus amico,
Nilq; ratus senum religionem regi,
Ridebas timidum fidi monitoris amorem,
Dicebas vacui verticis esse metus;
Non adeo memores esse immortalibus iras,
Non ita Pontificum bile timere iecur.

*Non bene & altis potuit quadrare lapillis,
Nec bene vindicta cum probitate sitim:
Adde quod elari defendere dicta parentis
Non erat offensa, sed pietatis opus.
Si quos pœnituit Romam venisse, fuerunt,
Quos odium aut mala mens, non levis error agit.
Me tegit imprudens & adhuc versatilis ætas
(Nam sacer ante pilos prodyt ille liber.)
Et Capitolino iuratum in nomine numen,
Et venia Hispanâ conciliata fide.
Nostra salus tantis si stat male fulta columnis,
Malo semel, toties quam trepidare, mori.
Hæc erat incauti simplex audacia Vatis
(Nil magis incautum Vatibus Orbis habet)
Pennarum strepitu pulsare ad limen Arachnes,
Mox ruere, & posito fila subire metu,
Attrectare Iouis, rostroq; arrodere fulmen,
Et simul ambrosias peruolitare dapes.
Heu male suada fames! heu lucem insana libido
Tangere, quæ calices allicit atq; cremat!
Cur tua non placuit tibi fors? quid Rege secundo
Adversa poterat pertinuisset rei?
Aspexi quoties magnatam adstante corona
Transmissa in vultus Principis ora tuos?
Sermonem quoties tecum sociare benignum,
Et condire tuo prandia tota sale?
Seu Deus aut homines, seu bello aut pace peracta,
Seu grauis alloqui, seu foret ansa levis,
Omnia tam facili tibi dispensata lepore,
Plurimus hinc ut amor surgeret, inde stupor.*

Hinc aditus patuli, rara hinc nouus amicus arat,
Cuiq̃ interposita non opus esset ope:
Sic vt clausa alijs tibi regia dextra pateret,
Et foret exempta laxa crumena sera.
Nec sua libertas sacris arctata, sed intus
Quicquid erat clausum, fas erat ore loqui.
Non tamen hinc animi sitis effrenata quieuit;
Esse tibi poterat nil, nisi Roma, satis.
Forsan & illa satis nondum fuit: vnica tandem
Parca, modum votis quæ dare posset, erat.
Roma rapax! titulis & nunc infamis auitis,
Qua perijt paruo tempore noster amor,
Esse quid hoc dicam, quod nostris obuia Musis
Semper obes, placida nec finis ire via?
Causa subest: mundi quæ vis caput esse videri,
Cum sit vbiq̃ malus, tu quoq̃ causa mali.
Certè causa mali mihi non obscura fuisti,
Cor mihi de medio depopulata sinu.
Dum fuerat, vixi: soles mihi clarius ibant,
Et melius pexis Luna nitebat equis.
Si quid iniqua dies maculosi in fronte creasset,
Id velut affusis obliterabat aquis.
Tum mihi non libuit segni torpescere lecto,
Nec vacuum ignaua voluere mente chaos:
Mutua ab allisis surgebat venula fibris,
Vt micat attritus nocte silente silex:
Flos, passer, catulus, tempestas, hortulus, vxor
Versibus effusis plena canistra dabant.
Tum phlogis, Eoæq̃ rosæ pro munere missæ,
Carminaq̃ Eois floridiora rosis.

Cam caperet geminas vnica mensa domas!
Vtraq; cum proles, & misti prole parentes
Ceum medio iacerent libera verba foro.
Quantus in abcessu mœror, nisi proximus hospes
Dixisset socys ad noua festa diem!
Vsq; adeò affines animis & moribus ambos
Non intellecto funa ligabat amor.
Lis tamen interdum tam dulces inter amicos
Iurgia de propria relligione dabat;
Mente sed immota, dum tendit vterq; sodalem
In sua legitimis ducere castra modis.
Frustra equidem, constabat enim sententia fixa;
Hinc tamen arcta magis fibula amoris erat,
Dum fuit hospitium, placuitq; Britannica Troia,
Non Phrygis infidi sanguinolenta domus.
Non bene conueniunt pietas, odiumq;, nec errans
Figendus jaculis, error at ipse venit.
At postquam vafros sensim subrepsit ad hostes,
Et sua maiori, seq; locauit hero,
Tum vis facta homini, libertas aurea plumba
Cessit, & in patriam praelia iussa fidem.
Seria tum densis torfit conuicta nimbis,
Ludicra ne ficto schemate scena foret;
Bella tamen nunquam satis aspera visa Latino,
Nec prior extrema culpa piata manu:
Tum cupidos inter primum satus ille Quirites
Emicuit, veluti Pebas hasta, liber,
Si prius illatum sanaret dextera vulnus;
At non illato par medicina malo.

Plaga etiam vel post laxatum permanet arua.

Nec inuat in pharetra condere tela sinum.

Hic liber instabat pro sacris strenuus aris ;

Diruerat summi Flaminis ille focum :

Sed focus atq; lebes modò luceat igne perenni,

Non adeo refert, stètne, vel ara cadat.

Sic vbi amicitijs, odysq; incumbere frustra

Sensit, & in Syrteis se pepulisse ratem,

Pœnituit, veteres quod destituisset amicos,

Ante, fides socijs quàm foret vlla nouis :

Tam grauis ipse sibi vitales segnius auras

Duxit, & in vultu desijt esse iubar,

Non Domini sapuere dapes, non cœrula fœcus,

Non vna, aut hilari, quem facit vna, liquor.

Tarda manus, lento serpebat flumine vena,

Et per sexcentos littora nulla dies.

Hic primum timui, dixi q; aut regna Silentium

Incolit, aut alio captus amore filet.

Mors erat extinctrix nostrorum inimitis amorum,

Sponte sua, an tacito iussa venire gradu,

Non liquet : illa quidem magni iurata poëtae,

Carminibus vitam quod daret, hostis erat.

Sed nec amica fuit percussæ curia Romæ,

Quàm tutò digitis tangere nemo potest.

Hoc liquet, esse bonis Romam, quod Ierna colubris ;

Nunquam ibi vitales contigit esse diu.

Ab ! non de nibilo fuerat, quòd iturus ad Urbem

Tanto dicebas triste labore vale.

Nescius anelli dum nostro sarcina collo

Pendebas, tepidis mala fluebat aquis :

Inuaso similis calcabas limen amicum ;
Ter repetita tibi, terq̃ relicta domus :
Feriale augurium ; quasi si prasaga mali mens
Sensisset celeri fata propinqua pede,
Nunquam cernendo satiabat lumina vultu,
Inq̃ vicem nobis ora suprema dabat,
Donec verba suum non inuenientia finem
Finit increpitans nanita voce moras.
Æolus excepit, pelagiq̃ binominis vnda,
Vtraq̃ sed Vati blanda pepercit aqua,
Non Tyberis : Latia corruptor Regulus ora
Tabificum sano fecerat esse locum.
Hansit inops : hausto tumuerunt colla veneno,
Et modò conceptum virus ab ore spuit :
Sed quia tam tetris baud vnquam assueuerat auris,
Quasijt intactam purior aura domum.
Si Medicus saltem morbo, menti q̃ fuisset,
Nostraq̃ languenti dextra parasset opem,
Dura minus tanti iactura fuisset amici,
Et mihi nota nocis pagina tota foret ;
Audissem graciles tendentis ad alta susurros,
Quaq̃ sibi faceret Numina amica fide,
Optima quæq̃ tamen caro de nomine fingo,
Cui fuerat tantis mens opulenta bonis.
Spes bona labenti Solem fulsisse salutis,
Et nubem radijs dissoluisse suis.
Landis amans equidem vestigia plura secutus
Subtili ambiguos texerat arte finus :
Sed simul ad summum ponenda est larua tribunal,
Nudaq̃ cum magno mens ad aperta libro,

Tam nullus Topici locus est; sine regimine Verum
Obtinet, & fraudes, & color omnis abit.
Non sibi tam coëto fecit de polline Numen,
Nec mea tu Crusto, dixit, es vna salus.
Non anima timuit tormenta pœtica, & ignes,
Quos male docta vago plebs ait esse loco.
Vna salus, vnam Christi sperare salutem;
Illa, nec indubito, Iane, petita tibi:
Sic vestri sapiunt succo meliore subacti,
Cum reſerata Deo pectoris arca pater.
Hæc erat in pulcra ſententia morte Thuano,
Quo nemo è vobis ſanctior ullus erat,
Hæc Pugilis magni, tibi qui fuit hoſtis-amicus,
Cui bellam dederant arma minæq; notam.
Quis ſibi tum ſenſus lingua ceraq; probauit,
Et vitæ moriens omne recudit opus.
Qui par ingenio, ſapienti & mente fuiſti,
Credibile eſt obitus obtinuiffe pares.
Quicquid erat, cunctis quando flat Spiritus horis,
Et patrius nullo ſine tenetur amor,
Fido equidem, è cœlis audiſti in morte ſonorem;
Egredere: hæc regno te dabis hora meo.

EX Aquilone redux hic Naſo reconditur alter,
Cui liber exitio rursus, vt ante, fuit;
Viderat ille ſcelus, quod duxerat eſſe tacendum;
Vidit hic, at tacitum noluit eſſe ſcelus.

Ecloga

Elegia

Auth. Rap. Thorio

VENATOR.

S Cilicet hoc nobis in tanto turbine rerum
 Defuit, ut Satanas omni dum lege solutus
 Perfurit, & Mundum fraternis cœdibus implet,
 Viseret antiqua gaudentes pace Britannos,
 Quò faceret ludos, & priscas ederet artes.
 Quippe ubi sat Rheuo furiarum inflasset & Istro
 In noctes aliquot, Scythiâmq; atq; horrida Thracum
 Agmina mouisset, rapidiq; fluenta Garumnæ
 Tinxisset rubeo, nostrum quoq; Furcifer amnem
 Appetijt, quo non campos vtrinq; patentes
 Lenior alter alit, vel amaris dulcior vndis
 Mistus cœruleum minùs it rubicundus in æquor.
 Ambiguus sedenim, pelagone vel aëre currat
 Ocyus, apta sibi pereant ne tempora, regno
 Maluit ire suo: phaleras mulâmq; volucrem,
 Et sibi deuincti nactus talare Quirini
 Præuolat in Boream, nebulâq; obtectus opaca
 Substitit ad Thamesis ripas, ubi peruigil Abbas
 Excubat, & cultis fures à vitibus arcet.
 Ille etiam vigil, & casus intentus in omnes
 (Ut quondam tolerante Deo iustissimus Heros,
 Natus & ipse Dei vafros sensere tumultus)
 Obseruat momenta Senis, quæ tempora sacris
 Destinet, & facili quæ det post seria ludo,
 Si quâ aliquod palmare nefas procudat, & ipsi
 Stigmata Virtuti inscribat, turpemq; peracta
 Cede cicatricem veneranda in fronte relinquat.

Posterior syluis captare nitentibus umbram
Suaferat, attenta densos indagine saltus
Cingere, & errantes iaculo configere ceruos:
Non id vile quidem studium, nec præsulis extra
Humani genium, Genius tamen omen in atrum
Vertit inhumanus: malè nam subtilis Agyrta
Impulit ad cursum, in nutus attentus heriles
Qui procul adstabat, teliq; obiecit in ictum
Insontem famulum: ferrum suscepit in armis
Ad mensas geniti contortum in viscera cerui:
Non ferale quidem per non vitalia vulnus
Censeri poterat; leue sed nihil Auspice tali
Incidit: effracta cæsim nam principe vena
Vita superfuso confestim sanguine fugit.
Fugit & ipse doli compos Faber equore mersus
Fraternis in equis; iumentum pone reliquit
Pinguibus in pratis, meliùs si forte niteret
Vbertate soli, in plenos & cresceret artus.

At pius Antistes, quanquam lex nulla nocentem
Arguit è casu, quem non obliqua voluntas
Impulerit, niueum tamen & sine crimine pectus
Ingemit obducta nigrescere criminis umbra.
Quàm graue sit violare Dei mirabile Templum,
Quo sit cunq; modo, quàm sit prætexere pronum
Fortunam, & iussi leges non nescit asyli,
Murmura cæca domi, serpentis scommata seclæ
Audit, & aëry plausus fistrumq; Magistri:
Sed neque, quos ratio dicat, vel conscia recti

Mens intus agitat, claudat sermonibus aures
Per vulnus famuli sentit sua, per sua Christi,
Longaq; mansura cernit vestigia labis,
Quam non tempus edax, non indulgentia lenis
Tollat amicorum, non quæ domat omnia, virtus.
Hinc illi gemitus: nam tectum virus & hostis
Inuidiæ admotos, cadat alto vt culmine, vetes
Præterit, illesæ constet modò gloria Matri;
Quod velit, & posita mercetur munere mitræ.

Ab! compone Pater fluctus: en præbet asylum
Integritas, tutæ & tibi cornua porrigit aræ;
Arripe vtrâq; manu; nec quamuis publica circum
Obloquia inuadant, tam sancto auellere Templo:
Te sapiens, tua cui pietas & Cynthia curæ est,
Defendet Salomo, nec te dabit vnguibus acris
Inuidiæ, errorém ve tuum, fraudémq; Maligni
Iactura luere antiqui permittet bonoris.

Qui nihil ignorat, possit quod mente capeßi,
Nouit, consilio distet quid casus; equesne,
An feriatur equus, fati ducentibus ictum,
In re aliquid, nihil in factò discrimina esse.
Sæpe fera in pugna, vultus miscentibus iris,
Pro truce dilectum letho dedit hoste parentem:
Filius, & læuæ sortis, natiq; misertum est.
Sic etiam, dum sylua fremit canibúsq; virisq;
Dum feruet studium prædæ, non prouida pubes
Corpore lethiferum chalybem quandòq; subiuit.
Hoc Cephalus quondam infelix venator adacta
Coniuge defleuit: sic magno à Rege secundus

Venatus

*Venata in medio traiecit arandine costas
Occidit à rufa nactus lanugine nomen.*

*Ille tuis ô Rex fuit è maioribus vnus,
Nec tamen eiurata tibi sunt antra ferarum;
Dulcibus aut syluis per te prohibetur amica
Nobilitas: meruit cur non quoq; Clerus honesta
Libertate frui? quò firma in corpore sano
Mens habitet, leuiusq; premant exercita rerum
Pondere multiplici mordaces pectora curæ?
Nec metus est, rectis ne sic permissa voluptas
Mentibus officiat, ne sic commercia cœli
Intercisa cadant, cari vel cura peculi
Langueat, exemplo gliscâtve licentia magno:
Et Deus in syluis habitat: quocunque mouetur
Vir bonus, is templum secum sibi portat & aram,
Et thus & placitos, animo quos fundat, odores.
Vibratâsq; preces, clamosâq; vota silentis.
Christi discipulis licuit piscēsq; hominēsq;
Piscari atq; Dei per retia discere regnum:
Et fuerit capitale nefas vertentibus annis,
Si Christi famulus campis audebit apertis
Quod sacra turba mari? si captat voce fideli
Corda virūm, canibûsq; feras venatur odoris
Ipse sagax Canis & notos latrator in hostes?
Tempora sic vitæ precibus iaculisq; librisq;
Omnia Cyrenes sapiens donabat Alumnus;
Nec minus inde pius conscendit pulpita præsul,
Nec Venatorem minus est mirata disertum.
Africa miraclo nunquam tam nobilis vllò.*

Magnus

Magnus ut Ardelio nigri Proconsul Auerus
Occurrit niueo coram mansuetus amictu,
Intus coccineo, priuatis legibus arceat
Venatu, qui sacra colit, ne scilicet vnquam
Sanguine pollutus castam procumbat ad aram.

Quid tibi nobiscum Paries albate, Sepulcrum
Ossibus infantum taboq; infame? camelum
Tu glutis, culicem colas: tu bellica torques
Fulmina; tu cætus ferro flammâq; piorum
Persequeris: tu Sacrificos furialibus armis
Accingis, Christoq; iterum præcordia figis:
Sed captare vetas lepores; sed figere damas
Sacratis manibus scelus est tibi grandius, ipsi
Quàm sectæ alterius guttur fregisse parenti,
Depositum aut retinere, alienum aut scandere lectum:
Si quis inhumanas audet contemnere leges,
Iure manus sacræ minuis, censesq; profanis.
Ergo tuas sedes, temerataq; sacra Sacerdos
Desereres, alter toto Nemrodus Orbe
Qui Iustos agitas, aliumq; expellis in Orbem,
Quò iaculisq; tuis pressi, pressiq; Molossis
Per sylvas trepidi fugiunt, animaq; labante
Inuentis recreantur aquis, atq; æquora tranant.
Excipit elapsos aduerso in littore magnus
Porrecta Rex ipse manu, gentiq; benignæ
Mandat adhuc madidos & vitæ rebus egentes,
Hospitium læius Christo præbere vaganti.
Atq; vtinam hæc sit tuta salus, nec aquatica nantum
Turba canum morsus fortè infligitur a secundos

Tra-

Trajciat pontum, nostramq; appellat in aetam,
Vt laceret profugos ipsis sub vindicis alis.
His oppone tuos ô Princeps optime, & istum
Hunc Venatorem, sacro qui classica cornu
Intonat, inq; feros animi felicius hostes
Quàm ruit in damas, & acutum certius ensen
Trahat in aede Dei, quàm sylvis dirigit arcum:
Hunc solue, vt tenuem meritorum gloria culpam
Eluat, & casus, sed non sua crimina praestet.
Non facile errabit posthac, meliusq; notabit
Nomina, nec seruum pro ceruo sorte necabit.
Gratia nec dabitur non grato: caelica primum
Regna tuo statuet toto firmissima regno:
Mox vigil in tectos intendet lumina Vulpes,
Mites inq; Lupos sub ouilla veste latentes,
Quos abiget, nostraq; procul depellet ab agro
Progeniem inuisam & redeuntibus offeret undis.
Tum latebras animi penitus rimabitur omnes,
Quantum homini fas est; qua Religionis ab aura
Quisq; calet, Regemq; colit, Patriamq; tuetur
Excutiet sermone, trahet nec funibus artus.
Quod si quis tenerum confuso è semine Pappam
Parturit, ignotis ne nostra Altaria Diuis
Consecret, hunc Latio in phaleris mulaq; remittet.

R. T.